

yer yer XVI. yüzyılda halkın yaşantısını ayrıntılarıyla yansıtmaktadır. Gezinti âlemleri, kervan hayatı, gemi yolculuğu vb. yerli hayat unsurları bu hikâyelerde canlı bir şekilde tasvir edilmektedir. Bu arada eski Şark masallarında geçen cin, peri, tılsım, büyü motiflerine de yer verilmiş, hatta bazı hikâyeler tamamen bunlar üzerine kurulmuş, böylece XVII ve XVIII. yüzyıllarda yetişecek olan büyük meddahlara zengin bir malzeme hazırlanmıştır.

Eserin en iyi kabul edilebilecek eksiksiz bir nüshası Paris Bibliothèque Nationale'dedir (Ancien Fonds Turc, nr. 385; diğer nüshaları için bk. Özkan, *Cinânî-Cilâü'l-kulûb*, s. 32-33). Bu nüshada yetmiş iki hikâye ile, eserin sonuna eklenmiş "Acîbe ve Garîbe" başlığını taşıyan ve daha çok yazarın şahit olduğu birtakım acayip olayların nakledildiği ayrı bir bölüm yer alır. Cinânî bu eserinden *Divan*'ında da söz etmiş ve tamamlanmasına, "Dendi nâmı *Bedâyiü'l-âsâr*" mısraını tarih düşürerek (bk. İÜ Ktp., TY, nr. 3096, vr. 104^b) eserin 999'da (1591) yazıldığını belirtmiştir. *Bedâyiü'l-âsâr*'ın muhtevası bazı ilgi çekici örneklerle beraber C. Okuyucu tarafından geniş bir şekilde tanıtılmıştır (bk. bibl.).

BİBLİYOGRAFYA :

Atâî, *Zeyl-i Şekâik*, s. 396; *Keşfü'z-zunûn*, II, 169; *İzâhu'l-meknûn*, I, 229; Köprülü, *Edebiyat Araştırmaları I*, s. 389-391; Cihan Okuyucu, *Cinânî: Hayatı, Eserleri, Divanının Tenzidli Metni* (doktora tezi, 1984), İÜ Ed.Fak., I, 179-208; a.mlf., "Mustafa Cinânî ve Bedâyi'ü'l-âsâr", *TED*, sy. 13 (1983-1987), s. 351-385; Mustafa Özkan, *Cinânî-Cilâü'l-kulûb (Giriş-İnceleme-Metin-Sözlük)*, İstanbul 1990, s. 32-33; a.mlf., "Cinânî, Hayatı ve Eserleri", *KAM*, sy. 4 (1987), s. 25-50; Hüsnü Kinaylı, "Cenânî (Bursalı Mustafa)", *İst.A*, VII, 3489-3490.

CİHAN OKUYUCU

BEDÂYİÜ'L-LUGAT

(بدايع الف)

Ali Şîr Nevâî'nin şiiirlerindeki kelimeleri açıklamak amacıyla hazırlanan Çağatayca-Farsça sözlük.

Eserin yazarı İmânî mahlaslı Tâli'dir. Mirza Mehdî Han'ın verdiği bilgiye göre Tâli', Çağatayca lugat yazmış olan Ferâgî, Nasr Ali ve Mirza Abdülcélil Nasîrî gibi dilcilerden biridir. Sultan Hüseyin Baykara'nın (1470-1506) arzusu üzerine hazırlanan *Bedâyi'ü'l-lugat*'ın XV. yüzyıl sonlarında yazılmış olduğu tahmin edilmektedir.

Eserin günümüze ulaşabilen tek yazma nüshası, Leningrad'da Saltıkov-Şcedrin Kütüphanesi'nde kayıtlı bulunmaktadır (Yazmalar, nr. 35). 1117 (1705) yılında istinsah edilen bu nüsha seksen dokuz varaktan ibaret olup her sayfada ta'lik hatla yazılmış on beş satır bulunmaktadır. Yazmanın başından 9. sayfanın sonuna kadar genel olarak lugatçılık üzerinde durulur ve ayrıca eser hakkında bilgi verilir; esas sözlük 10. sayfadan (5^a) itibaren başlar. Ali Şîr Nevâî'nin şiiirlerinde geçen Çağatayca kelimeler, Arap alfabesine göre isimler, sıfatlar, fiiller ve diğer kelime çeşitleri şeklinde madde başı olarak alınmış ve bunların Farsça karşılıkları verilmiştir. Eserde 863 madde başı kelime bulunmaktadır.

Bedâyi'ü'l-lugat, Çağatay Türkçesi'nin bilinen sözlükleri arasında en eskisi olduğu için daha sonra hazırlanan diğer lugatlara kaynak teşkil etmiştir. Eser A. K. Borovkov tarafından tıpkıbasım halinde yayımlanmıştır (Moskova 1961).

BİBLİYOGRAFYA :

A. K. Borovkov, *Bada'i al-lugat, Solovar' Tali İmânî Geratskogo k Soçineniyam Alişera Navoy*, Moskva 1961; Ahmet Caferoğlu, *Türk Dili Tarihi*, İstanbul 1964, II, 238; *Özbek Sovyet Ensiklopediyası*, Taşkent 1972, II, 22; E. İ. Fazılov, *Alişer Navâiy Asarlari Tilining İzohli Lugati*, Taşkent 1983, I, 12-13.

NURİ YÜCE

BEDÂYİÜ'L-VEKÂYİ'

(بدايع الوقاي)

Zeynüddin Mahmûd-i Vâsıfî'nin (ö. 959/1552 [?]) özelliklerle yaşadığı yıllardaki Horasan ve Orta Asya'nın kültür hayatını yansıtan hâtırat mahiyetindeki Farsça eseri.

890'da (1485) Herat'ta dünyaya gelen ve XVI. yüzyılın başlarında bu şehrin önemli simalarından biri olan Vâsıfî, müşahede ettiği olayları 1530'da Taşkent'te yazdığı bu eserinde alelâde bir vatan-daş gözüyle sade ve anlaşılır bir ifadeyle anlatmaktadır. 1507'de Şeybânîler'in, 1510'da Safevîler'in Herat'ı işgal etmeleri sırasında halkın çektiği yoksulluk ve sıkıntıları da aynı şekilde dile getirmektedir.

Herat'ın Safevîler tarafından işgalinde Sünnî halkın uğradığı baskılar sonucu şehirden ayrılarak 1512'de Mâverâ-ünnehir'e, daha sonra Semerkant, Buha-ra ve Taşkent'e giden Vâsıfî, Herat'ın ve gittiği diğer şehir ve bölgelerin sosyal,

kültürel hayatını ayrıntılarıyla eserine aktarmıştır. Olaylar ve şahıslar hakkında çok sayıda hikâyeyi ihtiva eden *Bedâyi'ü'l-vekâyi'* Uluğ Bey, Ali Şîr Nevâî, Câmî, Hilâlî, Benâî gibi birçok idareci, edip, şair ve sanatkârdan söz eder. Nevâî'nin karakteriyle ilgili hikâyeler oldukça dikkat çekicidir. Eserde İbn Sînâ hakkında on beş kadar efsanevî hikâye, Vâsıfî'nin birçok şiiiriyle bazı şairlerin şiiirleri de yer almaktadır.

Rus bilginlerinden A. N. Boldyrev *Bedâyi'ü'l-vekâyi'* i yirmi beş yazma nüshadan faydalanarak neşre hazırlamıştır (I-II, Moskova 1961). Eser 1825'te Dilâver Hâce adlı bir kişi tarafından *Nevâdirü'l-hikâyât* adıyla Özbek Türkçesi'ne çevrilmiştir. Boldyrev çalışmasında bu tercümeden de faydalandığını ifade etmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Vâsıfî, *Bedâyi'ü'l-vekâyi'* (nşr. A. N. Boldyrev), Moskova 1961 — Tahran 1972; Storey, *Persian Literature*, I/1, s. 373; I/2, s. 1301; Rypka, *HIL*, s. 501-502; A. N. Boldyrev, "Çağdaşların Hikâyelerinde Nevâî" (trc. Rasime Uygun), *TDAY Belleten* 1956, s. 197-237.

ADNAN KARAIŞMAİLOĞLU

BEDBİNLİK

Genel olarak dünyayı özünde kötü sayan, kötülüğün iyiliğe hâkim olduğunu savunan ve iyimserlik düşüncesinin karşıtı olan felsefe-ahlâk teorisi, kötümserlik (bk. İYİMSERLİK).

BEDDUA

(بد دعا)

Bir kimsenin başına kötü şeyler gelmesi için yapılan dua.

Beddua, Farsça'da "kötü" anlamına gelen *bed* ile Arapça'da "dileme, isteme" gibi anlamlara gelen *dua* kelimelerinden oluşmuş bir bileşik isimdir. Dinin zulüm ve haksızlık saydığı geçerli sebeplere dayanması şartıyla beddua etmenin câiz olduğunu gösteren âyet ve hadisler vardır. Nitekim müfessirlerin çoğu, "Allah kötü sözün alenen söylenmesini sevmez; ancak zulme uğrayanlar hariçtir" (en-Nisâ 4/148) meâlindeki âyetin haksızlığa uğrayanların zalime beddua etmelerine izin verdiğini belirtmişlerdir. Ayrıca Hz. Peygamber'in de müslümanlara işken-ce etmek, İslâm dinine şiddet ve baskı

yoluyla karşı koymak gibi kötülükleriyle tanınan bazı müşriklere beddua ettiğini ve bu bedduasının etkisini gösterdiğini bildiren hadisler vardır. Bu hadislerin birinde verilen bilgiye göre Resûl-i Ekrem, müşriklerin önde gelenlerinden Ebû Cehil, Ümeyye b. Halef (veya Übey b. Halef), Utbe b. Rebîa, Şeybe b. Rebîa ve Ukbe b. Ebû Muayt'ın içinde bulunduğu yedi kişi hakkında beddua etmiş ve hadisin râvisi İbn Mes'ûd'un bildirdiğine göre bu kişilerin hepsi Bedir Savaşı sırasında öldürülmüş, böylece Peygamber'in bedduası yerini bulmuştur (bk. *Müsned*, I, 393, 397). Yine Hz. Muhammed'in müslümanları uyarmak düşüncesiyle, paraya taparcasına düşkün olan (Buhârî, "Cihâd", 70, "Rikâk", 10), ana babaya âsi olan (*Müsned*, II, 346; Müslim, "Birr", 8) bazı kimselere ad vermeden beddua ettiği bilinmektedir.

Özellikle mazlumun bedduasının kabul olunacağına dair bazı hadisler vardır. Nitekim birçok kaynakta yer alan bir hadise göre Resûlullah Muâz b. Cebel'i Yemen'e vali olarak gönderirken bazı görevlerini sıraladıktan sonra, "Mazlumun bedduasından sakın! Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur" diyerek zulüm ve haksızlık konusunda onu uyarmıştır (Buhârî, "Mezâlim", 9). Ayrıca başka hadislerinde de misafirin duası ve babanın çocuğu hakkındaki duası, adaletli devlet başkanı ve oruçlu kimsenin duasıyla mazlumun bedduasının kabul edileceğinden şüphesi olmadığını belirtmiş (*Müsned*, IV, 154; İbn Mâce, "Şiyâm", 7, "Du'a", 11), bizzat kendisi de mazlumun bedduasına uğramaktan Allah'a sığınmıştır (*Müsned*, V, 82-83; İbn Mâce, "Du'a", 20).

Bununla birlikte beddua Hz. Peygamber'den en az duyulan sözlerdendir. Bunun sebebi, İslâm ahlâkında af ve ihlasna adaletten daha çok önem verilmesidir. Nitekim, "Bir kötülüğün karşılığı onun dengi bir kötülüktür. Yine de bir kimse bağışlar ve böylece iyilik yolunu tutarsa artık onu ödüllendirmek Allah'a düşer" (eş-Şûrâ 42/40); "Kim sabreder ve bağışlarsa işte bu, muhakkak ki büyüklere yaraşır yüce davranışlardandır" (eş-Şûrâ 42/43) meâlindeki âyetler bağışlamanın üstünlüğünü açıkça göstermektedir. Hatta bazı tefsirlerde, Uhud'ta müslümanlara karşı savaşan müşriklerle ilgili olarak Hz. Muhammed'e hitaben, "Senin yapacağın bir şey yok. Allah ya onların tövbelerini kabul edecek ya da kendilerine kötülük ettikleri için on-

ları azaba uğratacaktır" (Âl-i İmrân 3/128) meâlindeki âyetin, bazı müşriklere beddua eden Hz. Peygamber'i ikaz etmek maksadıyla geldiği, nitekim bu kişilerin sonradan müslüman oldukları belirtilmektedir (bk. İbn Kesîr, II, 96-97; Buhârî, "Meğâzi", 21). Esasen Hz. Muhammed'in genellikle İslâmiyet'e karşı dirençlere beddua etmek yerine onların hidayete ermeleri için dua ettiği bilinmektedir (meselâ bk. Buhârî, "Da'avât", 59).

İslâm âlimleri, müslümanların olur olmaz sebeplerle birbirleri aleyhine beddua etmelerinin İslâm ahlâkıyla uyuşmayacağına dikkat çekmişlerdir. Bilhassa mutasavvıf ahlâkçılar bedduanın tasavvufî edeple bağdaşmadığını belirtirler. Nitekim Gazzâlî tevekkül ehlinin uyması gereken kuralları sıralarken bunlardan birinin de malı çalınan kimsenin hırsıza beddua etmekten kaçınması olduğunu, eğer beddua ederse tevekkülünün bâtıl olacağını kaydettikten sonra zâhid ve mutasavvıfların zalime beddua etmek yerine ona acıdıklarını, ıslah olması için dua ettiklerini anlatan rivayetler aktarır (bk. *İhyâ*, IV, 283; ayrıca bk. DUA).

BİBLİYOGRAFYA :

M. F. Abdülbâkî, *Mu'cem*, "du'a" md.; Wensinck, *Mu'cem*, "du'a" md.; *Müsned*, I, 393, 397; II, 93, 346; IV, 154; V, 82-83; Buhârî, "Cihâd", 70, "Rikâk", 10, "Mezâlim", 9, "Meğâzi", 21, "Da'avât", 59; Müslim, "Birr", 8; İbn Mâce, "Şiyâm", 7, "Du'a", 11, 20; Gazzâlî, *İhyâ* (Beyrut), III, 124, 126; IV, 283; İbn Kesîr, *Tefsîr*, II, 96-97; Fahreddin er-Râzî, *Tefsîr*, XI, 91; *Tecrid Tercemesi*, VII, 366-367; Elmalılı, *Hak Dinî*, II, 1507-1508.

MUSTAFA ÇAĞRICI

BEDEL

(البَدَل)

Bazı ibadet ve borçlarda
aslı şekliyle

ifanın mümkün olmaması durumunda
onun yerini alan ifa şekli.

Bedel sözlükte "karşılık, yok olan bir şeyin yerine geçen başka şey" anlamına gelir. İslâm hukuk literatüründe aynı anlamda kullanımı oldukça yaygındır. Meselâ toprakla teyemmümün su ile abdest almaya, fidyenin oruca, otuz günün bir aya bedel sayılması, iki veya üç kademeli kefaretlerde bir sonraki kefaret şeklinin öncekinin bedeli kabul edilmesi böyledir. Ancak bedel kelimesinin bazı ibadetlerde ve bir kısım akdî veya fiilî borçların ifasında özel bir kullanımı ve ıstılâhî bir mânası vardır.

İbadetlerde Bedel. İslâm dininde dar anlamda ibadet, kulun yaratanına karşı sorumluluğu demek olup bunda da niyet ve şahsî ifa asıldır. Ancak bir kısım ibadetler üçüncü şahısların da haklarını ilgilendirdiğinden bu hakların korunması amacıyla bu nevi ibadetlerin bedel ve niyâbet* yoluyla ifası câiz görülmüştür. Bu açıdan ibadetler bedenî, malî, hem bedenî hem malî olmak üzere üç grupta ele alınır. Namaz, oruç, Kur'an okuma gibi bedenî ibadetlerde niyet ve şahsî ifa asıl olup bunlarda bedel ve niyâbet câiz değildir. Zekât, kurban, bazı kefaretler, sadaka-i fitr gibi malî amellerin ibadet mahiyetini kazanması için asıl borcunun bu yönde niyeti ön şart ise de bizzat ifa etmesi şart olmayıp bunları bedel veya vekil vasıtasıyla yapılabilir. Hatta üçüncü şahısların haklarının ödenmesi açısından mücerret ifa dahi yeterlidir. Asıl borcunun haberi olmadan malî ibadetlerin onun adına başkası tarafından ifa edilmesinin geçerliliği konusundaki tartışma, bu nevi ibadetlerde şahsî niyet ile üçüncü şahsın hakkının taalluku gibi iki ayrı yönün bulunmasından kaynaklanmaktadır.

Hac ibadetinin hem malî hem de bedenî yönü bulunduğundan ibadetlerde bedel ve niyâbet konusu burada ayrı bir önem kazanmaktadır. Haccın ifasındaki bedenî ibadetler, ruhî ve mânevî eğitim göz önüne alınınca hacda niyâbetin geçerli olmaması ve haccın bizzat ifa edilmesi gereği düşünülebilir. Fakat gerek haccın malî yönünün de bulunması, gerekse bedel haccı ile ilgili hadisler, acz ve zaruret halinde hacda niyâbete imkân vermektedir. İslâm âlimlerinin büyük ekseriyeti bu ibadetin belli şartlarda bedel yoluyla ifa edilebileceğini belirtmiş, bu yönde zengin bir fikhî literatür ve uygulama ortaya çıkmıştır.

Hac ibadetini başkası adına ifaya bedel haccı veya hac anî'l-gayr, hac için bedel göndermeye ihcâc, gönderene âmir, menûb veya mahcûcün anh, gönderile-ne de nâib veya vekil denilir.

Bedel haccı ile ilgili olarak Hz. Peygamber'den rivayet edilen hadisler genelde aynı mahiyettedir. Hz. Peygamber, hayvana binemeyecek derecede yaşlı olan babası için haccetmek isteyen sahâbiye babası adına haccdebileceğini belirtmiştir (Buhârî, "Hac", 1; "Cezâ'ü's-şayd", 23-24; Müslim, "Hac", 407-408; Ebû Dâvûd, "Menâsik", 26). Bir başka hadiste sahâbeden bir kadın, haccetmeyi adadığı halde bunu yapamadan ölen annesi-